

κι' εἰς ἔξῃν τριβάλων χῶμα
θαύλου Ἀπριλίαν ἄνθη.

Και κτυπᾷς μ' ὄρμην γενναίαν
εἰς ἀγῶνας ἐκλογῆς
πολυκέφαλον Λερναίαν
παλαιᾶς συναλλαγῆς.

Και τῶν νόμων βαρδιατόρος
καμαρόνης και προβάλλεις
Ἡρακλῆς ροπαλοφόρος
ἔμπρὸς ἑστὰ πόδια τῆς Ὀμφάλης.

Τώρα πρῶτος τῶν ἐν τέλει
δέχεται γλυκὺς τὰ βέλη
τοῦ ρητορικοῦ Φωτῆλα και τοῦ λαύρου Πετμεῖζ
ὁ γὰρ στυλοῦς τηλεγράφων ἐκμισθῶσας τόσα ζε.

Και χωρὶς ν' ἀνοίξῃ στόμα
καθενὸς ἀκούει σκῶμμα
ὁ δι' ἔργων κατασκῶψας
μαυρισθέντας ἀντιπάλους,
και τοσαῦτα ράψας κόψας
γὰρ τοὺς φίλους τοὺς ἀλάλους.

Ζαπημικὴ παραφορὰ βροντοφώνος και λιγυρᾶ.

Ὡς πότε, καλλιχάρια, μὲ μπόσικαις δουλειαῖς
θὰ τρώμε πάντα βροῦδαις, θὰ ζύνομε κοιλιαῖς ;
ὡς πότε ἑστὴν σοφίαν ἄλλοι θὰ μᾶς περνοῦν
κι' ἡ τοσούταις σας θὰ ζαίνουν ἑστὰ σπήματα των μαλλιάς ;
καλλίτερα μὴν ὄρα δασκαλαῖς νὰ γενοῦν
παρὰ νὰ βόσκουιν πάντα κατοικίαι και γαλιά.

Ὡς πότε τὸ Λεχοῦρι δὲν θὰχ' ὄδραγωγεῖται ;
ὡς πότε κάθε λίμνη θὰ στέκη τελματώδης,
και θ' ἀπειλήται φίλων ἡ προσφιλῆς ὄγεια
και θερμῆ θὰ θερίζῃ τοὺς ἐκλογεῖς λιμῶδης ;

Ὡς πότε τόσα γαῦρα κι' ὄρμητικὰ ποτάμια
θὰ κατακλύζουιν πόλεις, κληματαριάς, καλάμια,
χωρὶς ποτὲ κανένας ἀπὸ τοὺς Κυβερνήτας
ἡμερα νὰ τὰ φέρῃ ἑστὰς πρώτας των τὰς κοίτας ;

Ὡς πότε τὰ γαιδοῦρια θὰ τὰ φορτώνουιν μόνον
κολοκυθοκορράδες, σπανάκια και λοιπά ;
ὡς πότε ἑστὰς ἡμέρας ἐκλογικῶν ἀγῶνων
δὲν θάναι γὰρ παντιέρα τὸ ράσσο τοῦ παππᾶ ;

Ὡς πότε τόσοι Δῆμοι θὰ μένουιν ὅπως ἦσαν
χωρὶς τηλεγραφεῖται και φῶς ἡλεκτρικῶν,
και μὲς ἐστὴν γῆν τῶν φῶτων τὴν ὑπερρωτισθεῖσαν
και φῶτα δὲν θὰ λαμπουιν Σχολεῖων θηλικῶν ;

Γιατὶ τῆς δράσεώς μας τὸ κέντρον νάναί μόνον
τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
κι' ἄλλοι νὰ μὴν πηγαίνουιν οἱ νέοι πρὸς σπουδᾶς ;
γιατὶ και τὸ Λειβάροσι κι' ἐκεῖνος ὁ Βοδᾶς
νὰ μὴν ἰδρῶσουιν μιαν
τοῦ Σίν' Ἀκαδημίαν ;

Πίσω σεῖς, ἐχθροὶ μου λάλοι,
σκορπισθῆτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πίσω, κύρ Φωτῆλα κι' ἄλλοι,
πίσ' ὀπισθοδρομικοί.
Πίσω νὰ μὴ σᾶς βαρῖσω,
σκᾶστε, σκᾶστε, δὲν θὰ πίσω.

Νὰ τὰ μυρμηκία
ἔμπρὸς ἑστὸ λιοντάρι,
πάτα σκουλήκια
γερὸ ποδᾶρι.
Ρήτορας ἄκου
και σκυλολόγια,
ποῦ λὲν τοῦ κάκου
μπόσικα λόγια.
Ἄπ' τὸ καυαὶ των ὄγησαν σαλιγάκοι,
πάτα τους ἄλους, πάρτους φαλιάγγι.

(Ἐἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ κι' ἀκούεται βροντῆ,
κι' ἔντρομον ἀνεγείρεται τὸ τμήμα τῆς Βουλῆς,
και τοῦ λοχία τοῦ παππᾶ τοῦ πέπρ' ἡ λεοντῆ
κι' ἀμέσως ἐμφανίζεται γελῶν ὁ Φασουλῆς).

Ἄϊονοπούλου μέλαθρον και Παππαϊῶνου,
στολιδοῖ και καταφυγῆ κάθε πρωτευουσιᾶνου.

Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινὰ,
μᾶς ἦθαν, νάτα, νά.

Τρέξετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὄρας φορσεῖταις,
πρωτευουσιᾶνοι λιόντες, γαμπρῶν κορμωσταῖταις.

Ψυχουλα μου τί χρώματα,
ψυχῆ μου τί κοψίματα,
τί πᾶλαις, τί κορδῶματα,
τί τίλεια ραψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώνεζε μὲ τὴν ζυλένια μίση :
εχαρᾶ ἑστὸνε ποῦ τὰ φορεῖ και ποῦ θὰ τὰ φορίση.

Ἐορτῆ ποικιλωτάτη κι' ἀπὸ τὰς ὠραιοτέρας
Ἐταιρίας Φιλοπότου, τῆς νυκτὸς και τῆς ἡμέρας,
ποῦ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θὰ γενῆ τῆς προσεχούς
νὰ γλεντίση τοὺς πλουσίους και νὰ θρήψῃ τοὺς πτωχοὺς.
Θεῶδηγ' αἰγούρο λαχίτο, ποῦ καθίνας θὰ κερρίση,
και πεντὰς ἀπὸ λογίους διαφόρους θὰ ἔμιλση.
Ἐκεῖ πέρα κι' ἀλογάκια
και γλυκὰ γλυκὰ λογάκια,
και μεγάλο πανηγύρι, φῶτα, γέλοια, μὲ χαρὰ,
και κυρίαῖς και κοριτταῖς σάν τὰ γάρφαρα νερά.

Τοῦ Γεωργίου Πρίγκηπος περίφημος εἰκὼν,
ἔργον Κορνάρου τοῦ γνωστοῦ τὰ μάλα τεχνικόν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφετον, ὄλο μέτρα και ρυθμῶς,
ἑστῶν Πιννακωτῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.